

Všichni jsou spoutáni zákonem karmy

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 9. března 2005* ←

*Každý musí čelit důsledkům své karmy.
Kdo způsobil, že netopýři visí z větví hlavou dolů?
Je to jejich osud.
Stejně tak nikdo nemůže uniknout následkům karmy.*

(báseň v telugu)

Každá lidská bytost, hmyz, pták, divoká zvěř či zvíře, každá živá bytost na tomto světě je spoutaná osudem. Důsledkům karmy, ať dobré či špatné, nemůže nikdo uniknout. Pro každou živou bytost je přirozené, že se řídí zákony přírody a zákonem karmy. Například netopýři visí z větví hlavou dolů. Je to jejich přirozenost. Tak se narodili. Každá lidská bytost na světě si myslí, že trpí, i když neudělala nic špatného. Má pocit: „Neudělal jsem nic špatného! Proč tedy podstupuji utrpení?“

Skutečnost je ale jiná. Jakákoli radost či bolest, kterou živá bytost prožívá, je nesporně výsledkem vykonaných činů (karmy). Každá lidská bytost vytváří karmu a následkem toho sklízí její plody. Přesto jí není dodnes jasné, zda se jedná o přirozené důsledky jejích skutků, nebo o nějakou neznámou příčinu. Nejen lidské bytosti, ale i bakterie, ptáci, hmyz a zvířata zažívají důsledky své karmy.

Na podporu tohoto neodvratného zákona karmy bych rád vyprávěl jisté příhody, které se staly před dlouhou dobou. K dokreslení této pravdy uvedené příběhy vysvětlují, jak dochází k některým zrozením. V Puttaparti jednou žila velká oddaná jménem Subbamma. Byla velmi bohatá. Neměla děti. Vše, co měla, dávala všem jako milodar s myšlenkou: „Dělím se jen o bohatství, které mi dal Bůh se svými bližními lidskými bytostmi.“ Vedla zbožný a ušlechtilý život s postojem vyrovnanosti. Měla však jedno přání. Prosila: „Svámí!

Až budu odcházet z tohoto světa, utiš moji žízeň tím, že mi ze své božské dlaně naleješ do úst několik kapek vody.“ Slíbil jsem jí, že to udělám.

Šest let poté, co jsem jí dal slib, jsem musel odjet do Madrásu, abych splnil závazek v domě jednoho oddaného. Bylo to v době Druhé světové války. Každou hodinu zněly varovné sirény a ulice bývaly v okamžiku prázdné. Zůstal jsem tam tři dny a pak jsem vyjel autem z Madrásu přímo do Bukkapatnam. Mezitím Subbamma vážně onemocněla a převezli ji z Puttaparti do Bukkapatnam, kde stál dům jejích rodičů. Tam také zemřela. Její příbuzní začali dělat sarkastické poznámky: „Sái Bábá jí slíbil, že jí v její poslední chvíli naleje vodu do úst. Přišel? Kam zmizel?“ Subbammuni bratři a příbuzní udělali všechny přípravy ke kremaci těla. Tehdy nebylo snadné získat palivové dřevo ke spálení mrtvého těla, zvláště na vesnicích. Přesto nějaké dříví obstarali a všechno připravili.

Když jsem projížděl kolem Subbammína domu, všiml jsem si, že se tam shromáždili nějací lidé. Zeptal jsem se: „Kdo má být spálen?“ Stál tam prادلák Subbanna. Odpověděl mi: „Svámí, zemřela Subbamma.“ Znovu jsem se zeptal: „Opravdu? Kdy zemřela?“ „Před třemi dny, Svámí,“ odvětil. Vešel jsem do domu, kde leželo tělo. Její příbuzní byli připraveni odnést tělo na kremaci. Uviděla mne její sestra a začala plakat. Vyprávěla mi: „Bábo! Toužila po tvém příjezdu. Přála si, abys jí předtím, než vydechne naposledy, nalil do úst vodu. Nakonec zemřela, aniž by se jí přání splnilo.“

Odvětil jsem, že to není možné a požádal jsem, aby v pohárku přinesla trochu vody. Do vody jsem hodil list bazalky. Odstranil jsem látku, která Subbammě halila tvář. Po celém těle jí lezli mravenci. Jemně jsem zvolal její jméno: „Subbammo!“ Otevřela oči a uviděla mne. Vzala mne za ruce a plakala. Zeptala se: „Kdy jsi přišel, Svámí?“ „Právě teď,“ odpověděl jsem. Setřel jsem jí osuškou slzy. Řekl jsem jí: „Subbammo, podívej.“ Nato jsem jí nalil do úst několik kapek svaté vody se slovy: „Nyní zavři v klidu oči.“ Subbamma vypila vodu z mých dlaní a vydechla naposledy. Tak jsem dodržel slib Subbammě.

Když se odehrával tento zvláštní jev, všichni její příbuzní a přítomní lékaři přihlíželi události s posvátnou bází. Nemohli uvěřit svým očím. Divili se: „Jak je to možné! Subbamma zemřela před třemi dny. V jejím těle nebyl žádný dech. Jak to, že nyní otevřela oči a hovořila se Svámím? Možná je to Sái Bábův božský zázrak.“ Subbamma se celou dobu stále obávala, že Svámí je stále na cestách, navštěvuje různá místa a tak možná nebude její poslední přání splněno. Svůj slib, učiněný před dlouhou dobou, jsem ale splnil.

Nakonec byla podle zvyku Subbamma příbuznými spálena. Byla *bráhmanka*. Vydal jsem se pak zpět do Puttaparti. Na cestu byla připravena buvolí kára.

Já a bratr Grham Ammáji (Íšvarámmy) jsme se posadili na káru a vraceli se do Puttaparti. Jmenoval se Čandramouli (strýc Svámího fyzického těla z matčiny strany). Viděli jsme, jak z kremačního pole vzlíná dým, jak Subbamminy pozůstatky podléhaly plamenům. Čandramouli se zeptal: „Do této chvíle jsi byl se Subbammou. Proč jsi nepočkal, až skončí kremace?“ Odpověděl jsem mu: „Čandramouli. Nejsem někdo, kdo bere své slovo zpět. Dal jsem Subbammě slovo, že budu s ní během jejích posledních chvil a naleju jí do úst vodu. To jsem splnil. Doporučil jsem jí, aby v klidu odešla z tohoto světa. Svůj slib jsem splnil a nyní se vracím do svého sídla.“

Čandramouli se cítil velmi šťastný. Subbammu měla celá vesnice ve velké vážnosti. Tím, že byla ženou Karana, byla v čele celé vesnice. Veškeré pozemky ve vesnici byly její. Jakmile však přišla ke Svámímu, neměla už žádný jiný životní zájem než Svámího. Od časného rána až do odchodu na lůžko se zabývala neustále jen Svámího prací. Občas jsem odcházel do jeskyní v nedalekých kopcích, aniž bych jí o tom dal vědět. Ubohá žena! Chodila po kopcích a hledala mne. Zabalila vždy do košíku *upmu*, *dósu*, *vađu*, *idli* a podobně a vydala se mne hledat.

Když mne vždy nakonec našla, dobíral jsem si ji: „Subbammo! Co jsi mi to přinesla?“ Odpovídala: „Svámí, přinesla jsem nějaké věci podle tvé chuti.“ Nato jsem jí řekl: „Dej mi *dósu*.“ Naservírovala mi na talíř *dósu* a podala mi ji. Škádliil jsem jí dál: „Subbammo, ta *dósa* mi nechutná. Dej mi *idli*, *upmu*, *vađu* a další.“ Ubohá žena. Předkládala mi všechno. Od rána do večera připravovala množství jídla a čekala na mne. Přesto dychtila vědět, co ještě potřebuji. Jednou jsem jí řekl: „Subbammo, nemusíš mít strach. Já nic nepotřebuji. Žádal jsem tě o to a ono proto, abych o tvé oddanosti a odevzdanosti informoval svět.“

Poté mne Subbamma požádala: „Svámí, jsem šťastná, že ti mohu dávat jídlo. Jsem také šťastná, že vše jíš s láskou a náklonností ke mně. Budu šťastná, když mi malé množství toho jídla vložíš laskavě do úst svou božskou rukou.“ Vzal jsem tedy z talíře kousek *idli* a vložil jí ho do úst s trochou *čatní*. Cítila se nesmírně šťastná. Tak Subbamma prožívala velkou blaženost ze Svámího božské blízkosti až do svého posledního dechu.

Čandramouli, který byl mnohokrát svědkem, jak Subbammu zaplavují láskou a milostí, podotknul: „Svámí, jak jsi k oddaným soucitný! Nenacházíme slova k vyjádření tvé lásky a soucítění k oddaným, zvláště k Subbammě.“ Je to pravda. K popisu Svámího lásky a soucítění k Subbammě se nedostává slov. Subbamina oddanost ke Svámímu překračovala i oddanost Prahládovu.

Lidé si nyní uvědomili, že Svámí splnil slib, který dal Subbammě. Cítili, že Subbamin život byl posvěcený. Někteří starší lidé si z ní brali příklad a navštěvovali mne s žádostí: „Svámí, slib mi, prosím, že mi v době mého odchodu z tohoto světa vliješ do úst svou božskou rukou posvěcenou vodu.“ Odpovídal jsem jim: „Moji milí, všichni lidé takový velký dar dostat nemohou. Je-li vám určeno, abyste jej dostali, určitě dar dostanete. Přijdu ve správný čas a posvěcenou vodu vám naleju do úst.“ Lidi, přicházející za Svámím s tímto požadavkem, pozoroval Kondama Rádžu. Také v něm se rozvinula touha po takové *prápti* (zásluze).

Jednoho dne za mnou přišel a požádal: „Svámí, narodil ses v naší rodině, v našem rodu. Pozvedl jsi jeho vážnost a slávu. Mám ale k tobě také jednu žádost. Přeji si a modlím se, aby moje zrození v naší rodině bylo posvěceno. Proto prosím, abys mi v posledním okamžiku života nalil do úst trochu posvěcené vody.“ Ujistil jsem ho, že jeho žádost určitě splním. Měl velkou radost, neboť věděl, že když Svámí dá jednou slovo, určitě je dodrží.

Kondama žil do 112 let. Každé ráno přicházel z vesnice do nového *mandiru* na můj *daršan*. Jednoho dne jsem se ho zeptal: „Proč chodíš celou cestu z vesnice do *mandiru* a zpět? Může tam jít dobytek a když tě napadne, upadneš a poraníš se. Co myslíš?“ Odpověděl mi směle: „Svámí, jaké zvíře by mě mohlo napadnout, když mne chráníš a stojíš stále při mně?“ Jednoho dne přišel do *mandiru* brzy ráno a dostal *daršan*. Pak se vrátil domů a lehl si.

Po chvíli požádal Íšvarámmu, aby šla ke chrámu Satjabhámy a podívala se, zda přijíždí Svámí. Vyšla se tam, vrátila se a oznámila mu: „Ano, Svámí přijíždí ve svém autě.“ Svámí měl tehdy malé auto. Kondama Rádžu řekl: „Íšvarámmo, vezmi pohár vody a vlož do ní lístek *tulasí* (bazalky).“ Udělala to. Kondama potom držel pohár v ruce a čekal na mne. Věděl, že jeho konec je blízko a že přicházím, abych dodržel slib. Nikdo jiný to nevěděl. Zvedl pohár a oznámil mi: „Svámí, jsem připraven.“ Odpověděl jsem: „Já jsem také připraven.“ Jakmile jsem mu nalil vodu do úst, poklidně odešel.

Než zemřel, řekl: „Jaké je to štěstí, pít před odchodem ze světa vodu ze tvých božských dlaní. Takové štěstí neměl ani král Dašaratha, který prováděl velká pokání a oběti. Můj život je spasen.“ S těmi slovy zavřel oči. S uvedenou příhodou Kondamy Rádžua bylo světu opět odhaleno, že Svámí určitě dodrží slovo, ať se děje, co se děje. Život Subbamy a Kondamy Rádžua tak byly vykoupeny. Své božské *lily* předvádím mnoha způsoby, abych splnil své slovo. Abych naplnil slib, zajdu jakkoli daleko. Někteří oddaní však jednají v protikladu se svým slovem.

Poslali mne do Kamalapuram na vyšší školu. Starší bratr tohoto těla, Séšama Rádžu, měl velký zájem na tom, abych měl vyšší vzdělání. Proto mne vzal do Kamalapuram s sebou a přihlásil mne do školy. Tehdy se mi nedostávalo peněz na vzdělání. Často jsem míval prázdné kapsy. Používal jsem proto svých básnických schopností, abych si vydělal trochu peněz na osobní potřeby. Ve stejné vsi žil obchodník jménem Kotte Subbanna. Vedl obchod, kde se prodávaly i některé ájurvédské léky.

Jednou uváděl do prodeje nový ájurvédský lék s názvem „Bala bháskara“. Byl to nový a velmi účinný lék. Kdyby se rozšířil, přinesl by mu dobrý zisk. Požádal mne proto, abych se postaral o propagaci nového léku. Souhlasil jsem, ale požádal jsem ho o několik dalších informací. Nato jsem složil píseň o účinnosti léku a shromáždil několik dětí mého věku, aby chodily po okolních vsích s poutači v rukou a zpívaly píseň, kterou jsem složil. Zněla takto:

*Zde je, zde je! Ó, děti, pojdte, pojdte!
Zde je lék Bala bháskara,
ať máte podrážděný žaludek, či oteklou nohu,
ať máte bolavý kloub nebo nadýmání,
ať máte jakoukoli obtíž, známou či neznámou,
na okamžité vyléčení si vezměte Bala bháskara!
Jestliže si přejete vědět, kde je ke koupě,
tak je to v obchodě Kotte Subbanny.
V tom obchodě si můžete lék vyzvednout.
Pojďte sem, chlapci, pojdte.
Je to vynikající posilující lék,
připravený známým lékárníkem Gópáláčárjou.
Pojďte sem, chlapci, pojdte sem.*

(píseň v telugu)

Poté, co jsme dokončili propagační cestu po okolních vesnicích, zásoby léku v Subbannově obchodě byly vyprodány. Cítil se velmi šťastný. Zavolał mne a nabídl mi dvoje krátké kalhoty a košili, které pro mne nechal ušít. Rozhodně jsem je odmítl: „Subbanno! Nesložil jsem tu píseň, abych dostal nové šaty. Nepotřebuji je. Ani se jich nedotknu. Vezmi si je zpět, prosím. Budeš-li mi nabízet za mé služby peníze nebo věci, nevčkročím vůbec do tvého obchodu.“ Uvědomil si moji upřímnost a pevné rozhodnutí. Od té doby mi říkával: „Rádžu! Na tomto světě nechci nic jiného než tvoji lásku.“

Když jsem studoval v Kamalapuram, stala se i jiná příhoda. Navštívil jsem tábor skautů v blízké vesnici, zvané Pušpagiri, kde probíhal velký trh. Byl jsem pryč z domova na několik dnů a tak nebyl v domácnosti nikdo, kdo by nosil pro potřeby domu vodu ze vzdálené studny. Odpovědnost vzala tedy na svá bedra žena Sésamy Rádžua.

Když jsem se vrátil ze skautského tábora, Sésama Rádžu se zlobil, že v domě nebyl nikdo, aby jeho ženě pomohl. V tu chvíli rýsoval linky do sešitu podle dřevěného pravítka. Jakmile mne uviděl, zavolal: „Hej, pojď sem. V domě nebyl posledních pár dnů nikdo, kdo by nosil vodu. Tvoje švagrová musela zastávat mimo své obvyklé domácí povinnosti i tuto práci.“ S těmi slovy vzal dopáleně pravítko a bil mne. Pravítko se rozlomilo na tři kusy. Ruka mi otekla a hodně mne bolela. Nevzpíral jsem se, ani jsem o příhodě nikomu nevyprávěl. Zavázal jsem si ruku vlhkou látkou.

Další den zemřel Sésamův syn. Sésama poslal telegram Pedda Vénkama Rádžuovi (Svámího otci). Vénkama Rádžu vyjel okamžitě k Sésamovi. Vyrazil z Puttaparti, došel do Bukkapatnam a odtud jel do Kamalapuram. Grham Abbáji (Svámího otec) se mne zeptal, proč mám na ruce obvaz. Snažil jsem se věc zamluvit, jakoby se nic nestalo. Řekl jsem mu, že mě trochu bolí ruka, neboť mám na ní puchýř, a proto jsem si na ni dal obvaz.

V sousedním domě žila jedna žena, která patřila do kasty *vaišjů*. Vydělávala si na živobytí výrobou *dósy* a jejím prodejem. Domlouvala Grham Abbájovi slovy: „Vénkamo Rádžu, vím, že máte dost peněz, abyste ho mohl vychovávat doma. Proč mu děláte takové potíže, že jste ho dal do péče jeho staršího bratra, daleko od domova? Vy nevíte, jak moc zde ubohý chlapec trpí. Na svých mladých ramenech musí každý den nosit ve dvou vědrech pitnou vodu ze vzdálené studny“. Pak vyprávěla několik vážných příhod, kdy jsem podstoupil fyzickou bolest a utrpení.

Grham Abbáji byl hluboce dojat, když slyšel o mé neutěšené situaci. Okamžitě mě zavolal a řekl: „Můj milý synu. Okamžitě pojď se mnou. Vrátime se do Puttaparti.“ Všichni členové rodiny mne milovali. Proto bědoval: „Dověděl jsem se, že zranění na ruce ti způsobil bitím tvůj starší bratr. Já jsem tě nikdy nebil. Zakoušíš zde mnoho utrpení. Pojď! Pojďme spolu zpět do Puttaparti.“

V době, kdy se příhoda stala, učinil Grham Abbáji poznámku, která mi dodnes zní v uších: „Satjo! Dokud je člověk naživu, může si obstarávat živobytí třeba prodejem soli. Již tě nikdy nemohu nechat takto soužit. Zajistím ti živobytí svým skromným příjmem.“ S těmi slovy prolil několik slz. Od té doby mne s nikým neposlal. Moje vzdělávání skončilo na střední škole. Nechodil jsem na

žádnou univerzitu. Přesto jsem pokračoval ve svém poslání jako Satja Bódhaka (učitel pravdy) a z Puttaparti jsem udělal svou centrálu.

Složil jsem báseň popisující slavnou historii Puttaparti:

*Které město obtéká svatá řeka Čitrávatí ve své starodávné kráse?
Kolem kterého města rostou krásné mangové háje, symbolizující naději?
Kolem kterého města stojí na čtyřech stranách
božstva Párvatí a Paraméšvara, která je neustále chrání?
Ve středu kterého města stojí pevně zářivý Pán Višnu ve vší své nádheře?
Tím světově proslulým městem je Puttapuram, neboli Puttaparti
s nádržemi, plnými čerstvé vody, které postavil Čikkavadijar,
a které stojí jako věčný památník ke slávě Bukkaraji.*

(báseň v telugu)

Postavil jsem sídliště na připomenutí velké lásky a oddanosti, kterou ke mně chovala Subbamma a pojmenoval jsem je Karanam Subbamma nágar. Stojí vedle Gókulam. Také jsem koupil krávy a zaměstnal několik lidí, aby se o ně starali. Někteří z nich bydlí v domech v Karanam Subbamma nágaru. Tak jsem se snažil, aby se Subbammino jméno připomínalo oddaným navěky.

Před několika lety jsem zahájil projekt s názvem „Dínadžanóddharana pathakam“, který zajišťuje sirotkům jídlo, ošacení a vzdělání tak, aby až vyrostou, mohli vést důstojný a čestný život. O ty děti se starám se vší láskou a péčí. Museli jste si jich všimnout, když každý čtvrtek a neděli přicházejí pro *daršan*. Postavil jsem také ubytování, aby mohli pohodlně bydlet. Kromě svého normálního vzdělání mohou nabýt dovedností i v mimoškolních aktivitách. Je mnoho aktivit služby, které konám již od svého dětství. Kdyby se teď mělo o všech vyprávět, trvalo by to hodiny.

Milí studenti!

Chovám k vám velikou lásku. Přeji si, abyste byli všichni úspěšní a dosáhli uznání. Mám rád chlapce, kteří dosahují uznání. Takovým dávám sám sebe. Dám vám vše, co chcete.

U příležitosti svátku Šivarátri, v Prašánti Nilajam dne 9. března 2005